

УДК 316.7.08

DOI 10.32461/2226-3209.4.2025.351848

Цитування:

Кот Є. В. Особливості розвитку телевізійного dance show крізь призму трансформації масової культури: історична ретроспектива. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв* : наук. журнал. 2025. № 4. С. 112–117.

Кот Євген Вікторович,
аспірант Київського національного
університету культури і мистецтв
<https://orcid.org/00009-0000-0227-9699>
animall.dance@gmail.com

Kot E. (2025). Features of the Development of Television Dance Show through the Prism of the Transformation of Mass Culture: Historical Retrospective. *National Academy of Managerial Staff of Culture and Arts Herald: Science journal*, 4, 112–117 [in Ukrainian].

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ТЕЛЕВІЗІЙНОГО DANCE SHOW КРІЗЬ ПРИЗМУ ТРАНСФОРМАЦІЇ МАСОВОЇ КУЛЬТУРИ: ІСТОРИЧНА РЕТРОСПЕКТИВА

Мета статті – виявити особливості генези й історичного розвитку телевізійного танцювального шоу на основі дослідження англосаксонського медіаконтенту кінця 30-х рр. XX ст. – першої чверті XXI ст. **Методологія дослідження.** Застосовано метод теоретичного аналізу, історико-культурний метод, типологічний метод, метод структурно-функціонального аналізу, метод культурологічного аналізу, метод компаративного аналізу та ін. **Наукова новизна.** Розглянуто особливості формування формату сучасного телевізійного dance show на американському та британському телебаченні; виявлено спільні та відмінні риси перших телевізійного dance show та сучасних популярних форматів So, You Think You Can Dance та Strictly Come Dancing; проаналізовано еволюцію телевізійного dance show крізь призму трансформації масової культури. **Висновки.** В англосаксонській масовій культурі, починаючи з ранніх етапів телевізійного мовлення, спостерігається значний інтерес до різноманітних форм інтегрування танцю в телепрограми. При цьому дослідження генези та еволюції телевізійного dance show в ефірі американських і британських кабельних каналів дозволяє говорити про наявність двох різних напрямів розвитку, що зумовили формування кількох відмінних форматів, репрезентованих на сучасному етапі телевізійними шоу So, You Think You Can Dance та Stricly Come Dancing відповідно. Перший – характеризується репрезентацією широкого кола танцювальних жанрів та стилів, акцентуванням на особистості та історії учасника, перетворенні його на одного з головних героїв сучасної попкультури та ін. Другий – обмежується бальним танцем, акцент робиться на зірковому партнері, конкуренції між відомими особистостями, особистих стосунках між партнерами й ін. Серед спільних рис, що забезпечують величезну популярність телевізійного dance show: поєднання яскравої видовищності, що відповідає художньо-естетичним запитам сучасного глядача, віртуозність виконання, акцентування на змагальній складовій, інтерактивність, перетворення глядача та співтворця, соціальна спрямованість тематики виступів, зокрема в аспекті різноманітності та інклюзії, активна присутність в інтернет-контенті та ін.

Ключові слова: телевізійне dance show, масова культура, розважальна індустрія, англосаксонський медіаконтент, культура участі.

Kot Evgeny, Postgraduate Student, Kyiv National University of Culture and Arts

Features of the Development of Television Dance Show through the Prism of the Transformation of Mass Culture: Historical Retrospective

The purpose of the article is to identify the features of the genesis and historical development of the television dance show based on the study of Anglo-Saxon media content of the late 30s of the 20th century – the first quarter of the 21st century. **Research methodology.** The method of theoretical analysis, historical-cultural method, typological method, method of structural-functional analysis, method of culturological analysis, method of comparative analysis were applied. **Scientific novelty.** The features of the formation of the format of the modern television dance show on American and British television are considered. Common and distinctive features of the first television dance show and modern popular formats ‘So, You Think You Can Dance’ and ‘Strictly Come Dancing’ are identified. The evolution of the television dance show is analysed through the prism of the transformation of mass culture. **Conclusions.** Based on the conducted research, it can be stated that in Anglo-Saxon mass culture, starting from the early stages of television broadcasting, there has been a significant interest in various forms of integrating dance into television programmes. At the same time, a study of the genesis and evolution of the television dance show on American and British cable channels allows us to speak

about the presence of two different directions of development, which led to the formation of several distinctive formats, represented at the present stage by the television shows 'So, You Think You Can Dance' and 'Strictly Come Dancing', respectively. The first is characterised by the representation of a wide range of dance genres and styles, an emphasis on the personality and history of the participant, his transformation into one of the main characters of modern pop culture. The second is limited to ballroom dancing, the emphasis is on the star partner, competition between famous personalities, personal relationships between partners. Among the common features that ensure the immense popularity of the television dance show: a combination of bright spectacle that meets the artistic and aesthetic needs of the modern viewer, virtuosity of performance, emphasis on the competitive component, interactivity, transformation of the viewer and co-creator, social orientation of the subject of the performances, in particular in the aspect of diversity and inclusion, active presence in Internet content.

Keywords: television dance show, mass culture, entertainment industry, Anglo-Saxon media content, culture of participation.

Актуальність теми дослідження. З другої половини ХХ ст. у просторі масової культури телебачення позиціюється одним із ключових її елементів, ставши основним транслятором цінностей, засобом формування громадської думки та своєрідним гедоністичним центром. Телевізійні танцювальні шоу, зародження яких можна простежити чи не з перших трансляцій провідних телерадіомовних корпорацій, протягом останніх семидесяти років набули статус потужного феномену масової культури, еволюціонувавши від вар'єте-шоу до масштабних телепроектів, своєрідного синтезу мистецтв, в яких поєднано елементи видовищності, телемистецтва, драматургії та хореографії. Як невід'ємна частина танцювальної індустрії,

Телевізійне dance show є важливою частиною танцювальної індустрії – однієї з галузей індустрії розваг, яка характеризується динамічним розвитком і певною мірою здійснює вплив на сучасну культуру в цілому. Таким чином, особливості розвитку телевізійного dance show в історичній ретроспективі, виявлення його змін під впливом розвитку масової культури другої половини ХХ ст. – першої чверті ХХІ ст. є одним із актуальних питань сучасної гуманітаристики і потребує висвітлення з культурологічних позицій.

Аналіз досліджень і публікацій. Історіографічний аналіз дозволяє констатувати наявність наукового інтересу до різноманітних питань, пов'язаних із темою використання танцю на телебаченні, зокрема варто назвати дисертаційне дослідження А. Крися «Сценічна бальна хореографія як явище сучасних видовищних мистецтв» [4], публікації Д. Демехіна «Феномен екранного танцю в контексті діалогізму хореографічного та аудіовізуального мистецтва» [3], Т. Павлюк «Бальна хореографія в сучасному медійному просторі» [6], Г. Погребняк «Культура танцю в екранносценічному дискурсі» [7], Г. Фількевич «Танець та екранні мистецтва: започаткування

і розвиток контактів» [8] та ін. Проте лише окремі статті присвячені безпосередньо проблематиці телевізійних танцювальних шоу. Так, наприклад, виявленню особливостей танцювальних шоу кінця ХХ – початку ХХІ ст. присвячена публікація Д. Базели [1]; проблемні аспекти та перспективи танцювальних шоу-програм в Україні аналізує О. Бойко, розглядаючи культурну проблематику розвитку вітчизняних танцювальних шоу як до нового дослідницького питання вітчизняного мистецтвознавства [2]; виявленню проблемних аспектів та перспектив танцювальних шоу-програм в Україні як однієї з оригінальних форм хореографічного мистецтва у культурному житті нашої країни присвячена стаття О. Наконечної «Проблеми та перспективи танцювальних шоу-програм в Україні» [5]. Отже, практично невисвітленим лишається питання історичного розвитку телевізійного dance show.

Мета статті – виявити особливості генези та історичного розвитку телевізійного танцювального шоу на основі дослідження англосаксонського медіаконтенту кінця 30-х рр. ХХ ст. – першої чверті ХХІ ст.

Виклад основного матеріалу. Зародження телевізійного танцювального шоу пов'язано з діяльністю Британської корпорації телерадіомовлення BBC, яка першою почала використовувати танець з метою формування унікального художньо-естетичного телевізійного простору, спрямованого в першу чергу на задоволення культурно-дозвіллєвих потреб англійської інтелігенції, великою популярністю якої на той час користувався бальний танець [4, 123]. Паралельно, проте в діаметрально протилежному напрямі, відбувалося інтегрування танцю в програми американського телебачення. Як свідчать науковці, воно було зумовлено в першу чергу прагненням посилити рейтинги каналу загалом та конкретної телепрограми зокрема завдяки використанню танцювального видовища – яскравого та захопливого. Д. Ескі наголошує на

тому, що протягом перших років розвитку на американському телебаченні популярні тогочасні танці були репрезентовані в різноманітних форматах вар'єте-шоу (ревю, ток-вар'єте), кіномюзиклів та денних випусків новин [11].

Новинні трансляції здебільшого були спрямовані на популяризацію соціальних танців. Телепередача Всесвітньої виставки 1939 р. містила «кадри повернення» І. Касл, яка танцює бальну сцену після смерті свого чоловіка В. Касла (відома танцювальна пара Каслів популяризувала бальні танці до Першої світової війни та американський регмей у Парижі). Слава І. Касл зробила ці телепередачі популярними та модними для жінок [11]. Напочатку 40-х рр. XX ст. у розділі новин «Жіноча сторінка», а також у вечірніх розважальних програмах показували Е. Пеннінгтон та її партнера, які демонстрували новий танець. Уривок з «Жіночої сторінки» включав короткий кліп, де М. Рут Чейні та Е. Фокс демонстрували новий танець «Елеонор Глайд» [15]. У цій якості танець був частиною тенденцій, які поширювалися серед жінок через телебачення на ранньому етапі розвитку масової культури.

У 1948 р. в ефір NBC протягом кількох місяців виходило вар'єте-шоу у форматі музичної естради Broadway Jamboree («Бродвейське Джамборі»), «різнокольорове ревю... за участю Deer River Boys, темношкірого квартету, одягненого у звичайні ділові костюми, який співав пісні, популярні в шоу менестрелів, та Дербі Вілсона, темношкірого танцюриста степ-ритму» [10, 108]. Невдовзі цей формат було продовжено вар'єте-шоу Джекі Глісона «Calvacade of Stars» (1950-1952 рр.), а з 1952 р. на телеканалі CBS в ефір у ранньому слоті запустили нове вар'єте-шоу Джекі Глісона: «з 1952 до 1955 рік шоу тривало цілу годину: кожне починалося з постановочного номера, поставленого танцюристами Джун Тейлор, після чого виходив «Великий» (Глісон)» [13, 422]. Фірмовий розігрів танцюристів у шоу «Шоу Джекі Глісона» в постановці Д. Тейлор (номінантка премії «Еммі» за кращу телевізійну хореографію 1955 р.) відомий імітацією калейдоскопічних кадрів масштабних ранніх музичних фільмів для Голлівуду Б. Берклі, на яких за участю сотен танцюристів створювалися геометричні візерунки. Водночас постановки танців Д. Тейлор завдяки включенню хай-кіки, формейшн та синхронності нагадували хореографію The Rockies. Дослідники стверджують, що інші

вар'єте-шоу зазвичай копіювали успішне розміщення The Taylor Dancers, а «молоді та невідомі танцюристи (більшість з них адепти сучасного танцю) знайшли нові джерела доходу через телебачення, оскільки шоу за шоу додавали постійні танцювальні трупи до свого складу виконавців» [17, 210].

Наприкінці 1940-х рр. – в першій половині 1950-х рр. на кабельному телебаченні США трансливалися ток-вар'єте у популярному на той час форматі стендап-комедії: Broadway Spotlight, Broadway Open House («Дні відкритих дверей на Бродвеї»), Шоу Мілтона Берла та ін. з елементами водевілю – відповідно до задуму авторів програми, зірки Бродвею «заходили та спілкувалися або виступали, якщо їм хотілося, а постійні глядачі виконували комедійні скетчі, пісні та танці» [10, 108].

Варто зазначити, що цей формат телевізійного шоу був одним із найбільш популярних. Так, наприклад, «Шоу Мілтона Берла» трансливалося на NBC, а потім на ABC майже двадцять років і було відоме своїм оригінальним театром «Тексако Стар», побудованим за зразком старомодною вар'єте-години – серед гостей були співаки, коміки, чревомовці, акробати, танцюристи та ін. [10, 515]. У 1955 р. завдяки постановці «Стан плутанини» Г. Відала (саркастичного музично-комедійного шоу для «Шоу Мілтона Берла») ансамбль танцюристів було закріплено як необхідний елемент успішного вар'єте. В наступному десятилітті телевізійне шоу в форматі вар'єте продовжувало набувати естетику голлівудської версії Бродвею. Телеканалом ABC було перебудовано театр «Палац» для зйомок великобюджетного шоу «Голлівудський палац». У прем'єрному випуску (січень 1964 р.) серед інших відомих танцюристів та музичних гуртів, у ньому взяли участь Ф. Астер та С. Девіс-молодший. З 1964 р. на каналі CBS стартувало телевізійне шоу On Broadway Tonight («Сьогодні ввечері на Бродвеї», ведучий Р. Валлі), завдяки якому багато талановитих молодих танцюристів отримали свою першу національну телевізійну популярність [10, 582]. Водночас найбільш високі рейтинги лишалися у вар'єте-ток-шоу «Шоу Еда Саллівана» (недільна вечірня програма CBS виходила в ефір протягом двадцять трьох років). Відповідно до задуму авторів проєкту, в щотижневому ефірі трансливалися різноманітні культурні практики: «іноді ціла програма була присвячена одній події, такій як біографія драматурга Джоша Логана або виступ провідних американських та світових

танцюристів» [13, 248], що сприяло ознайомленню широкої аудиторії з різними стилями і напрямками хореографічного мистецтва, зокрема класичного.

Окрему групу телевізійних програм, в яких простежуються окремі елементи сучасного телевізійного танцювального шоу складають мюзикли, починаючи з найдавнішого записаного мюзиклу, написаного для телебачення в 1944 р. «Хлопці з Бойсе», тридцятихвилинного переробленого телеканалом CBS серіалом про Оклахому «Вечеря в коробці», з виконавцем водевілю В. Гакстоном та М. П'яцца, «Час музичної комедії» (телеканал NBC), в якому транслювалися скорочені хітові мюзикли за участю провідних зірок Бродвею, таких як Д. Глісон, Б. Лар та М. Рей у виставі К. Портера «Все дозволено». У 1955 р. в ефір телеканалу NBC вийшла оригінальна жива версія «Пітера Пена» з М. Марн у головній ролі – виконавиця танцювала та літала, підвішена на тросах, а передача мала величезний успіх. У 1957 р. на телеканалі CBS відбулася пряма трансляція мюзиклу «Попелюшка» Р. Роджерса та Хаммерштейна, хореографію до якої Дж. Лукас створив спеціально з урахуванням телевізійної специфіки [11]. Окрім цих трьох основних напрямків використання танців на американському телебаченні до 1970-х рр. було створено лише одну телевізійну програму, що безпосередньо була присвячена танцям – «Танці в ефірі», яку у 1947 р. створила студія Ф. Астера на замовлення телеканалу NBC з метою популяризації соціального танцю серед дитячої аудиторії.

Першим шоу на американському телебаченні, формат якого став прототипом сучасного телевізійного dance show, стала програма «Танцювальна лихоманка» 1979 р. (транслювалася тридцять хвилин щотижня), що надавала танцюристам диско-музики (Ф. Кінг, Д. Джонсон, Т. Юскіс, Д. Дей, Дж. Томпсон та С. Мілікан) шанс здобути популярність на національному рівні та отримати фінансову винагороду. Відповідно до задуму сценаристів, команда з найкращим рейтингом могла виграти до 50 000 доларів, якщо потрапить до щорічного фіналу Гран-прі» [10, 183].

У 1982 р. телеканал MGM розпочав телевізійний проєкт «Слава» про нью-йоркську середню школу виконавських мистецтв, який транслювався п'ять сезонів на NBC. Учасниками стала переважно напівпрофесійні танцюристи, а хореографом-постановником було запрошено Д. Аллен. Знаменита вступна сцена до «Слави» – це унікальний набір

рухомих кадрів камери та нерухомих зображень танцюристів, як ніби левітують в повітрі. Постановку було повторно показано в оригінальному годинному форматі, а також у скороченому 30-хвилинному форматі як у національному, так і в міжнародному ефірі [11].

У 2005 р. на американському телебаченні стартував флагманський серіал міжнародної телевізійної франшизи So, You Think You Can Dance (ліцензію придбали телеканали з більш ніж 40-ка країн світу), змінивши сприйняття танцю в сучасному суспільстві, посприявши акцентуванню на величезній важкій праці, яка вкладається в професію танцюриста. Власне сама форма телевізійного шоу робить акцент на особистості та історії танцюристів, перетворюючи їх з другорядних персонажів на головних героїв. So, You Think You Can Dance посприяв створенню онлайн-майданчика для танцю як явища сучасного соціокультурного простору завдяки легкості сприйняття та розуміння теми і сюжетних ліній виступів, незважаючи на широкий діапазон стилів та напрямів, навіть для тих користувачів, які не мають жодних попередніх знань про танці.

З самого зародження телебачення у Великобританії танець був у центрі телевізійної програми BBC – починаючи з 1937 р. і донині бальні танці займають особливе місце в телеконтенті каналу. Одним із популярніших телевізійних шоу післявоєнного періоду був Television Dancing Club («Телевізійний танцювальний клуб», вперше вийшов 27 січня 1948 р.), а його ведучим став відомий англійський актор, танцюрист, композитор, музикант та лідер британського танцювального бенду В. Сільвестр, який здійснив великий вплив на розвиток бального танцю в першій половині XX ст. Щотижня до нього приєднувалася ведуча (Р. Ешлі або П. Морган), яка детально описувала бальні сукні для жінок. Глядачі голосували за найкращу танцювальну пару, надсилаючи їх до Television Dancing Club, BBC, London W12. У форматі було вдало поєднано уроки танців, змагання та елементи шоу – отримавши безпрецедентну на той час популярність, «Телевізійний танцювальний клуб» започаткувало захоплення телебаченням бальними танцями, яке триває й донині. Телешоу посприяло розвитку регіонального конкурсу з бальних танців Come Dancing, який тривав понад 30 років та його успіху в форматі телешоу. Come Dancing – недільна денна телевізійна програма, в якій брали участь як професіональні танцюристи, так й аматори, з досвідом виступів на національних та міжнародних танцювальних змаганнях [12].

Учасники телешоу носили номери, прикріплені до спини, відтворюючи атмосферу та практику в змаганнях з бальних танців. Починаючи з 1950 р. (перша пряма трансляція фіналу British Formation Dancing Trophy з бальної зали Lyceum у Лондоні, ведучі П. Діммок та Л. Мітчелл) і до 1964 р., Television Dancing Club припинило своє існування, дві програми транслювалися почергово [16]. Зосередження Come Dancing на регіональних змаганнях виявилось незмінним хітом – телешоу тривало до 1998 р. і відродилося у новому форматі. У 2004 р. у Великобританії започатковано один із найуспішніших станом на першу чверть XXI ст. форматів телевізійного dance show – Stricly Come Dancing, в якому було оновлено формулу Come Dancing, поєднавши в танцювальних парах відомих особистостей без або з мінімальним досвідом танцювання та професійних танцюристів. Надзвичайно популярний міжнародний формат Surcly Come Dancing/Dancing with the Stars є прикладом тих форматів реаліті-телебачення, які ставлять знаменитостей у пряму конкуренцію один з одним [9]. Значний акцент робиться на залученні глядача до процесу спільного творення телевізійного dance show засобами «емоційної, антагоністичної та авторитарної мовної гри, а також «контрольованої драми», що у взаємодії змушують глядачів активно взаємодіяти з шоу» [14].

Гене́за телевізійного dance show безпосередньо пов'язана зі становленням масової культури, та формуванням інноваційної цілісної системи образів, ідей та розваг (за Д. Беллом). Сформоване як продукт індустрії розваг суспільства споживання, основними функціями якого було задоволення гедоністичних потреб глядача, візуалізуючи популярну культурно-дозвілєву практику, на сучасному етапі воно набуває нових ознак, що пов'язані з актуальними соціальними питаннями.

Наукова новизна. Розглянуто особливості формування формату сучасного телевізійного dance show на американському та британському телебаченні; виявлено спільні та відмінні риси перших телевізійного dance show та сучасних популярних форматів So, You Think You Can Dance та Stricly Come Dancing; проаналізовано еволюцію телевізійного dance show крізь призму трансформації масової культури.

Висновки. На основі проведеного дослідження можна констатувати, що в англосаксонській масовій культурі починаючи з ранніх етапів телевізійного мовлення спостерігається значний інтерес до

різноманітних форм інтегрування танцю в телепрограми. При цьому дослідження генези та еволюції телевізійного dance show в ефірі американських та британських кабельних каналів дозволяє говорити про наявність двох різних напрямів розвитку, що зумовили формування кількох відмінних форматів, репрезентованих на сучасному етапі телевізійними шоу So, You Think You Can Dance та Stricly Come Dancing відповідно. Перший характеризується репрезентацією широкого кола танцювальних жанрів та стилів, акцентуванням на особистості та історії учасника, перетворенні його на одного з головних героїв сучасної попкультури та ін. Другий обмежується бальним танцем, акцент робиться на зірковому партнері,

Серед спільних рис, що забезпечують величезну популярність телевізійного dance show: поєднання яскравої видовищності, що відповідає художньо-естетичним запитам сучасного глядача, віртуозність виконання, акцентування на змагальній складовій, інтерактивність, перетворення глядача та співтворця, соціальна спрямованість тематики виступів, зокрема в аспекті різноманітності та інклюзії, активна присутність в інтернет-контенті та ін.

Література

1. Базела Д. Д. Танцювальні шоу кінця XX – початку XXI століття. *Культура і мистецтво у сучасному світі*. 2015. Вип. 16. С. 84–89.
2. Бойко О. С. Телевізійні танцювальні шоу в Україні: історія і сучасність. *Вісник Київського національного університету культури і мистецтв. Мистецтвознавство*. 2017. Вип. 36. С. 66–76.
3. Демехін Д. В. Феномен екранного танцю в контексті діалогізму хореографічного та аудіовізуального мистецтва. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*. 2024. № 3. С. 71–76. DOI: <https://doi.org/10.32461/2226-3209.3.2024.313273>
4. Крись А. І. Сценічна бальна хореографія як явище сучасних видовищних мистецтв : дис. канд. мистецтвознавства: 26.00.01 / Київський національний університет культури і мистецтв. Київ, 2023. 230 с.
5. Наконечна О. В. Проблеми та перспективи танцювальних шоу-програм в Україні. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*. 2017. № 2. С. 159–163.
6. Павлюк Т. С. Бальна хореографія в сучасному медійному просторі. *Культура і сучасність*. 2018. № 2. С. 101–105.
7. Погребняк Г. П. Культура танцю в екранносценічному дискурсі. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*. 2024.

№ 3. С. 156–163. DOI: <https://doi.org/10.32461/2226-3209.3.2024.313302>

8. Фількевич Г. Танець та екранні мистецтва: започаткування і розвиток контактів. *Науковий вісник Київського національного університету імені І. К. Карпенка-Карого*. 2018. № 22. С. 94–100.

9. Bonner F. Celebrity, work and the reality-talent show: Strictly Come Dancing/Dancing with the Stars. *Celebrity Studies*. 2013. Vol. 4. Issue 2. pp. 169–181. DOI: <https://doi.org/10.1080/19392397.2013.791038>.

10. Brooks T., Marsh E. The Complete Directory to Prime Time Network and Cable TV Shows 1946-present. New York: Ballantine Books, 2009. 268 pp.

11. Escue J. Dance in American Television. 2009. URL: https://www.academia.edu/64620486/Dance_in_American_Television (дата звернення: 18.10.2025).

12. Foellmer S., Meehan E., Shone M., Stamp K., Wood K. Strictly Come Dancing: creative public engagement methods exploring representation of inclusion. *Research for All*. 2025. Vol. 9(1). DOI: <https://doi.org/10.14324/RFA.09.1.12>.

13. McNeil A. Total Television: a comprehensive guide to programming from 1948 to the present. New York: Penguin Books, 1996. 1254 p.

14. Norreklit H., Trenca M. Performance management in a milieu of customer participatory measurement: Beyond the ratings and rankings of Strictly Come Dancing. *The British Accounting Review*. 2021. Vol. 53, Issue 6. URL: <https://www.sciencedirect.com/science/article/abs/pii/S0890838919300988> (дата звернення: 11.10.2025).

15. Sue's Leg: Remembering the Thirties. Performers: Kenneth Rinker, Twila Tharp, Tom Wall, Rosemary Wright. WNET 13. March 24, 1976.

16. Television Dancing Club. History of BBC. BBC. 2024. URL: <https://www.bbc.com/history/ofthebbc/anniversaries/january/television-dancing-club> (дата звернення: 17.10.2025).

17. Terry W. The Dance in America. New York: Harper and Row, 1956. 272 p.

References

1. Basela, D. D. (2015). Dance shows of the late 20th – early 21st centuries. *Culture and art in the modern world*, 16, 84–89 [in Ukraine].

2. Boiko, O. S. (2017). Television dance shows in Ukraine: history and modernity. *Bulletin of the Kyiv National University of Culture and Arts. Series: Art history*, 36, 66–76 [in Ukraine].

3. Demiekhin, D. V. (2024). The phenomenon of screen dance in the context of the dialogism of choreographic and audiovisual art. *Herald of the National Academy of Culture and Arts Management*, 3, 71–76 [in Ukrainian].

4. Krysa, A. I. (2023). Stage ballroom choreography as a phenomenon of modern performing arts. PhD Thesis. Kyiv National University of Culture and Arts [in Ukrainian].

5. Nakonechna, O. V. (2017). Problems and prospects of dance show programmes in Ukraine. *Herald of the National Academy of Culture and Arts Management*, 2, 159–163 [in Ukrainian].

6. Pavliuk, T. S. (2018). Ballroom choreography in the modern media space. *Culture and modernity*, 2, 101–105 [in Ukrainian].

7. Pogrebnyak, H. P. (2024). Dance culture in screen-stage discourse. *Herald of the National Academy of Culture and Arts Management*, 3, 156–163 [in Ukrainian].

8. Filkevych, H. (2018). Dance and screen arts: the establishment and development of contacts. *Scientific Bulletin of the I. K. Karpenko-Kary National University of Kyiv*, 22, 94–100 [in Ukrainian].

9. Bonner, F. (2013). Celebrity, work and the reality-talent show: Strictly Come Dancing/Dancing with the Stars. *Celebrity Studies*, 4 (2), 169–181. DOI: <https://doi.org/10.1080/19392397.2013.791038> [in English].

10. Brooks, T., & Marsh, E. (2009). The Complete Directory to Prime Time Network and Cable TV Shows 1946-present. Ballantine Books [in English].

11. Escue, J. (2009). Dance in American Television. Retrieved from: https://www.academia.edu/64620486/Dance_in_American_Television [in English].

12. Foellmer, S., Meehan, E., Shone, M., Stamp, K., & Wood, K. (2025). Strictly Come Dancing: creative public engagement methods exploring representation of inclusion. *Research for All*, 9(1). DOI: <https://doi.org/10.14324/RFA.09.1.12> [in English].

13. McNeil, A. (1996). Total Television: a comprehensive guide to programming from 1948 to the present. Penguin Books [in English].

14. Norreklit, H., & Trenca, M. (2021). Performance management in a milieu of customer participatory measurement: Beyond the ratings and rankings of Strictly Come Dancing. *The British Accounting Review*, 1(53), issue 6. Retrieved from: <https://www.sciencedirect.com/science/article/abs/pii/S0890838919300988> [in English].

15. Sue's Leg: Remembering the Thirties. Performers: Kenneth Rinker, Twila Tharp, Tom Wall, Rosemary Wright. WNET 13. (March 24, 1976) [in English].

16. Television Dancing Club. History of BBC. (2024). BBC. Retrieved from: <https://www.bbc.com/history/ofthebbc/anniversaries/january/television-dancing-club> [in English].

17. Terry, W. (1956). The Dance in America. Harper and Row [in English].

Стаття надійшла до редакції 03.11.2025
Отримано після доопрацювання 05.12.2025
Прийнято до друку 15.12.2025
Опубліковано 29.12.2025